

**MARIO
VARGAS
LLOSA**
TEKE ŞENLİĞİ

ROMAN

11. BASKI

Çeviri: PERAL BAYAZ

 can
çağdaş

MARIO VARGAS
LLOSA

TEKE ŞENLİĞİ

Can Çağdaş

Teke Şenliği, Maria Vargas Llosa
İspanyolca aslından çeviren: Peral Bayaz
La Fiesta del Chivo

© 2000, Mario Vargas Llosa

© 2003, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells S.A.
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2003

11. basım: Temmuz 2023, İstanbul

Bu kitabın 11. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Başak Nur Vanlıoğlu

Kapak baskı, iç baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve
Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul
Sertifika No: 28640

ISBN 978-975-07-4421-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MARIO VARGAS
LLOSA
TEKE ŞENLİĞİ

ROMAN

2010 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

İspanyolca aslından çeviren

Peral Bayaz

♥can

Mario Vargas Llosa'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kent ve Köpekler, 1984

Yeşil Ev, 1984

Palomino Molero'yu Kim Öldürdü?, 1991

Elebaşılar - Hergeler, 1992

Mayta'nın Öyküsü, 1992

Üvey Anneye Övgü, 1992

Julia Teyze, 1994

And Dağlarında Terör, 1996

Masalıcı, 1996

Don Rigoberto'nun Not Defterleri, 1999

Cennet Başka Yerde, 2006

Kelt Rüyası, 2011

Genç Bir Romancıya Mektuplar, 2012

Ketum Kahraman, 2014

Hınzır Kız, 2015

Dünya Sonu Savaşı, 2021

Katedral'de Sohbet, 2022

MARIO VARGAS LLOSA, 1936'da Peru'nun Arequipa kentinde doğdu. Başkent Lima'daki Leoncio Prado Askerî Okulu'nda edindiği kişisel deneyimlerden yola çıkarak kaleme aldığı ilk romanı *Kent ve Köpekler*'le (1963) kısa sürede üne kavuştu. İlk romanını 1966'da *Yeşil Ev*, 1969'da *Conversación en la catedral* (Katedralde Konuşmalar), 1973'te *Yüzbaşı ve Kadınlar Taburu*, 1977'de *Julia Teyze* izledi. *La guerra del fin der mundo* (Dünyanın Sonunu Getiren Savaş), *Masalçı, Üvey Anneye Övgü, Don Rigoberto'nun Not Defterleri, Palomino Molero'yu Kim Öldürdü?, Mayta'nın Öyküsü, Teke Şenliği, Cennet Başka Yerde* gibi yapıtlarıyla günümüzün en seçkin yazarları arasındaki yerini aldı. 1993'te yayımlanan *And Dağlarında Terör* adlı romanı Planeta Ödülü'ne değer görüldü. Edebiyat eleştirisi alanında ise Gabriel García Márquez, Flaubert, Sartre ve Camus'nün yapıtları üzerine kitaplar yayımladı. 1990 yılında Demokratik Cephe'nin adayı olarak katıldığı başkanlık seçimlerinde Alberto Fujimori karşısında başarılı olamadı. 2010'da Nobel Edebiyat Ödülü'nü aldı.

Lourdes ve José Israel Cuello'ya
ve daha birçok Dominikli dostu...

“Büyük coşkuyla
kutluyor halk
Teke Şenliği’ni
Otuz Mayıs’ta”

“Teke’yi Öldürdüler”
Dominik *merengue*’si

I

Urania. Ana babası hiç de iyilik yapmamışlardı kızı. Adı, aynanın yansıttığı ince uzun bedenli, yüz hatları zarif, mat tenli, biraz hüzünlü bakan iri kara gözlü kadından başka her şeyi anımsatıyordu. Örneğin bir gezegeni ya da bir minerali. Urania! Nereden akıllarına gelmişti? Neyse ki kimse artık onu bu adla çağırılmıyordu. Uri diyorlardı, Miss Cabral, Mrs. Cabral diyorlardı ya da Doktor Cabral. Santo Domingo'dan ayrıldığından beri (o zamanlar Ciudad Trujillo¹ deniyordu, başkent henüz gerçek adına kavuşmamıştı), Adrian'da, Boston'da, Washington D.C.de ya da New York'ta onu ailesinin ve Santo Domingo Koleji'ndeki sınıf arkadaşlarıyla rahibelerin doğru telaffuz etmeye özen gösterdikleri bu yakışksız adla çağırılmamıştı anımsadığı kadarıyla. Kimin aklına gelmişti? Babasının mı? Annesinin mi? Bunu öğrenmek için artık çok geç, kızım! Annen cennette, babansa yaşayan bir ölü. Hiçbir zaman bilemeyeceksin. Urania! Guzmán'ın kırk yıllık Santo Domingo'suna Ciudad Trujillo adını vermek kadar saçma. Bu parlak fikir de babasının başının altından çıkmaydı belki de.

1. Trujillo Kenti. (Y.N.)

Hotel Jaragua'nın dokuzuncu katındaki odasının penceresinden denizi görmeyi bekliyor. Birkaç dakika sonra karanlık son bulacak, ufukta hızla büyüyen mavimsi aydınlık uyandırdığı gösteriyi başlatacak. Uyku ilacı almama konusundaki tüm prensiplerine karşın bir hap aldığı halde saat dörtte uyanmıştı. Denizin, beyaz köpükten lekelerle yarılan lacivert yüzü, ufkun uzak çizgisinde kurşun rengi gökyüzüyle buluşacak, kıyıda patlayan köpüklü dalgalarsa gürültüyle palmyelerle badem ağaçları arasından görünen mendirekte kırılacaktı. Eskiden mendireğin tam karşısındaydı Hotel Jaragua. Artık yan tarafında. Anılar bir imgeyi –o gün müydü?– geri getirdi: baş başa yemek yemek için otele giren baba kız. Küçük kız, babasının elinden tutmuş. Onlara pencerenin yanında bir masa ayırmışlar. Urania perdenin arkasından geniş bahçeyi, trampelenli havuzu ve yüzenleri görüyordu. Çevresine rengârenk çiniler döşenmiş, saksılar içinde karanfiller yerleştirilmiş, İspanyol Avlusu'nda bir orkestra *merengue*'ler¹ çalıyordu. O gün müydü? “Hayır,” diyor yüksek sesle. O günlerin Jaraguası yıkılmış, yerine üç gün önce Santo Domingo'ya geldiğinde onu çok şaşırtan bu Pembe Panter rengindeki koskocaman bina dikilmişti.

Geri dönmekle iyi mi yapmıştı? Pişman olacaksın Urania. Birçok kenti, beldeyi, ülkeyi –Alaska'nın sıradağları ve göllerini, örneğin– tanımak için zaman bulamayan sen, bir haftalık tatilini bir daha hiç mi hiç ayak basmama söz verdiğin bu adada boşa harcayacaksın... Bu bir çöküş işareti mi? Sonbahar duygusallığı mı? Hayır, sadece merak, başka bir şey değil. Kendi kendine, artık sana ait olmayan bu kentin sokaklarında gezinebileceğini, ar-

1. (İsp.) Dominik Cumhuriyeti ya da Haiti'de doğan ve bütün Latin Amerika'ya yayılan, çiftlerin yaptığı bir dans ve müzik türü. (Y.N.)

tık sana yabancı olan bu ülkede hüznün, özlem, nefret, acı, öfke duymadan dolaşabileceğini kanıtlamak isteği. Yoksa babanın yıkımıyla yüzleşmeye mi geldin? Bunca yıl sonra onu görmek seni nasıl etkileyecek, bunu öğrenmeye mi geldin? Başından ayak parmaklarının ucuna dek bir ürperti dolaşıyor. Urania! Ah Urania! Bak görüyor musun, yıllar sonra bile, o bildiğini okuyan, düzenli, umutsuzluklara geçit vermeyen, herkesin çok beğenip imrendiği güçlü kafana karşın, yufka yüreklisin, korkaksın, bağımlısın, duygusalsın. Gülmeye başlıyor. Bu kadar saçmalamak yeter, kızım.

Üzerine bir pantolon, bir spor bluz geçiriyor, ayağına ayakkabılarını giyiyor, saçlarını bir fileyle topluyor. Bir bardak su içiyor, tam televizyonu açıp CNN'e bakacakken vazgeçiyor. Pencerenin yanında duruyor, denize, mendireğe bakıyor, sonra başını öteki yana çevirip gözlerini kentin çatılarında, gökdelenlerinde, kubbelerinde, çan kuleleri ve ağaçlarında gezdiriyor. Kent ne kadar büyümüş! 1961'de bıraktığında, üç yüz bin can barındırıyordu. Şimdilerde bir milyonu aşkın nüfusu var. Yeni yeni mahalleler, bulvarlar, parklar ve otellerle dolmuş. Bir gün önce, kiraladığı otomobille Bella Vista'nın şık konutları arasında, Central Park'taki gibi sayısız *jogger*'ın¹ koşuşturduğu uçsuz bucaksız El Mirador'da dolanırken kendini bir yabancı gibi hissetmişti. Çocukluğunda kent El Embajador Oteli'nde biterdi. Oradan ötede sadece çiftlikler, tarlalar vardı. Pazar günleri babasının onu havuzda yüzmeye götürdüğü Country Club çevresinde bugün olduğu gibi asfalt yollar, evler, alüminyum sokak lambaları yoktu, boş topraklar vardı.

Ama kentin eski, sömürge günlerinden kalma mer-

1. (İng.) *Jogging* yapan kişi. (Y.N.)

kezi ve onların oturduğu Gazcue Mahallesi değişmemiştir. Yaşlı mango ağacı olan küçük bahçesi, hafta sonları yemek yedikleri terasa yaslanmış görkemli kırmızı çiçekleri, beşik çatısıyla, evleri aynen duruyordu. Halasının kızları Lucinda ve Manolita'yı beklediği, kentte geçirdiği son yıl olan 1961'de eve yaklaşmaya çekinerek yan gözle baka baka bisikletini süren oğlanı gözetlediği balkon da yerli yerindeydi. Evin içi de değişmemiştir miydi? Her saat başı çalan, bir av manzarası işlenmiş, gotik numaralı, Avusturya yapımı saat duruyor muydu? Baban da aynı mı, acaba? Hayır! Hiçbir mektubunu yanıtlamasan da, hâlâ sana yazmayı sürdüren Adelina halanın ve öteki uzak akrabaların birkaç ayda ya da yılda bir gönderdikleri fotoğraflarda çöküşünü izliyordun.

Bir koltuğa çöküyor. Sabah güneşinin ışıktan okları kent merkezine sapanıyor. Palacio National'in¹ kubbesi mavilikte hafifçe ışıldıyor. Bir an önce çık dışarı, birazdan sıcak çekilmez olacak. Durmadan devinim halinde olmaya, zaman kaybetmemeye alışık olduğu halde, hiç alışkın olmadığı bir durgunlukla gözlerini yumuyor, Dominik topraklarına ayak bastı basalı gece gündüz durmadan bir tek şey yapıyor: anımsamak. "Bu benim kız hep çalışır, uyurken bile derslerini tekrarlar." Senatör Agustín Cabral, Bakan Cabral, Cerebrito² Cabral, okulda verilen bütün ödülleri kazanan, *sister*'ların örnek gösterdiği kızıyla övünürken senin hakkında böyle diyordu. Şef'in karşısında Uranita'nın okuldaki başarılarıyla övünürken de böyle mi derdi? "Onu tanımanızı öyle çok isterdim ki, Santo Domingo Koleji'ne girdiği ilk günden beri, her yıl En İyi Öğrenci Ödülü'nü alıyor. Sizi tanımak, elinizi

1. (İsp.) Millî Saray. (Y.N.)

2. (İsp.) Cabral'in "çok zeki" anlamına gelen lakabı. (Y.N.)

sıkmak onu çok sevindirecektir. Uranita her gece sizin sağlığınıza koruması için Tanrı'ya dua ediyor. Doña Julia ve Doña María için de. Size, en sadık hizmetkârınız olarak, rica ediyorum, yalvarıyorum. Benden bunu esirgeyemezsiniz, kabul edin onu. Ekselans. Şef!”

Ondan tiksiniyor musun? Nefret mi ediyorsun? Hâlâ mı? “Artık etmiyorum,” diyor yüksek sesle. Anımsamamak için tutkuyla kendini okumaya, çalışmaya verdiği gençlik günlerinde olduğu gibi hınç içinde büyüyor, yaran kanıyor, hayal kırıklığı seni yok ediyor, zehirliyor olsaydı, dönmezdin. Evet, o zamanlar ondan nefret ediyordun. Bedenin en ufak gözeneğine dek bütün düşüncelerin, bütün duygularınla nefret ediyordun... Başına felaketler, kazalar gelsin, hastalansın istiyordun. Tanrı isteğini, yakarışlarını duydu. Daha doğrusu, Şeytan. Beyin kanamasının onu yaşarken öldürmesi yetmiyor mu? On yıldan beri tekerlekli sandalyeye mahkûm olması; hareket edememesi, konuşamaması, yemek, yatmak, giyinmek, soyunmak, tırnaklarını kesmek, tıraş olmak, işemek, dışkılamak için bir hemşirenin yardımına gereksinimi olması oç almanın tadını çıkarmak değil mi? Kendini rahatlatmış mı hissediyorsun? “Hayır!”

Urania bir bardak su daha içiyor ve odadan çıkıyor. Saat sabahın yedisi. Jaragua'nın giriş katı gürültülü, o bildik sesler, motor gürültüleri, sesi sonuna kadar açık radyo, *merengue*'ler, *bolero*'lar, *salsa*'lar, *danzon*'lar ya da *rock* ve *rap*, cırlayarak birbirlerine saldırıyorlar, ona saldırıyorlar. Bu capcanlı kaos, sersemlemek, bir zamanlar bu ülkenin senin de ülken olduğunu düşünmemek, hatta hissetmemek, belki de duygusuzlaşmak için gerekli, Urania. Bu modernleşmeye direnen vahşi yaşam da öyle. Dominiklileri usçuluk öncesine bağlayan, büyülu bir şeyler var: gürültüye düşkünlük. (“Hayır, müzik düşkünlüğü değil, gürültü düşkünlüğü.”)

Anımsamıyor musun? Daha sen küçücük bir kızken, Santo Domingo Kenti, Ciudad Trujillo'ya sokaklarda yine benzer bir uğultu vardı. Belki de yoktu, belki de otuz beş yıl önce bundan üç-dört kere daha küçük, içine kapalıyken üzerine korku ve kölelik sinmişken; Şef, Velinimet, Yeni Vatan'ın Babası, Ekselansları Doktor Rafael Leonidas Trujillo Molina'nın karşısında paniğe kapılmış, dut yemiş bülbüle dönmüş bir taşra kentiyken daha sessiz, daha az çılığındı Santo Domingo. Bugün, yaşamın bütün sesleri, otomobil motorları, kasetler, plaklar, radyodan yükselen sesler, klakson, köpek havlamaları, homurtular, insan sesleri en yüksek perdeden duyuluyor. Vokal, mekanik, dijital, hayvansal (sanki köpekler daha güçlü havlıyor, kuşlar daha bir hevesle ötüyor) bütün sesler kapasitelerini sonuna dek kullanıyorlar. Bir de New York'a gürültülü derler! Manhattanda yaşadığı on yıl süresince şu son üç gündeki gibi akordu bozuk, hoyrat bir senfoniye maruz kalmamıştı kulakları!

Güneş, tepeleri dimdik palmyeleri, bir bombardımandan arta kalmış gibi görünen çukurları, yüksek çöp tepeleriyle dolu kaldırımları aydınlatıyor. Birkaç başı bağlı kadın çöpleri süpürüyor, onca çöp için yetersiz kalan plastik torbalara koyuyor. "Haitili kadınlar." Şimdi suskunlar ama dün aralarında kendi yerli dilleriyle fısıldaşıyorlardı. Biraz daha ilerde, yalınayak, yarı çıplak, kutuların üstüne oturmuş Haitilileri görüyor; çizdikleri rengârenk resimler yanı başlarında duvara dayalı. Kent – yoksa ülke mi demek gerek– Haitililerle dolmuş. Eskiden gelemiyorlardı. Senatör Agustín Cabral "Şef için istediklerini söyleyebilirler. Ama tarih hak verecek, en azından modern bir ülke yarattığını ve Haitililere hadlerini bildirdiğini kabul edecektir. Büyük derde büyük derman!" demiyor muydu? Şef, elebaşılar arası çatışmalarla barbarlaşmış, yasadışı ve düzenden yoksun, yoksullaşmış, kimliğini

yitirmiş, açgözlü ve yırtıcı komşuların istilasına uğramış küçük bir cennet bulmuştu. Massacre Irmağı'nı¹ geçip tarım işçilerimizin mallarını, hayvanlarını, evlerini çalıyorlar, işlerini ellerinden alıyorlardı. Şeytansı büyüleriyle mis gibi dinimizi, Katolikliği, rezil ediyorlar, kadınlarımızın ırzına geçiyorlar, kültürümüzü, dilimizi, Batılı İspanyol geleneklerimizi yok ediyorlardı. Şef, Gordion'un düğümünü kesti: "Yeter!" Büyük derde, büyük deva! Babası 1937 yılında yaşanan Haitili katliamını haklı çıkarmakla kalmıyor, rejimin başarısı olarak gösteriyordu. Cumhuriyetimizi, tarihinde ikinci kez, hırsız komşunun elinde yozlaşmaktan kurtaran Trujillo değil miydi? Amaç bir ülkenin insanlarını kurtarmaksa beş bin, on bin ya da yirmi bin, işte her neyse Haitilinin sözü mü olurdu?

Sağa sola bakınarak hızlı hızlı yürüyor: Güibia Gazinosu şimdi bir kulüp olmuş, plaj artık lağım kokuyor. Birazdan Şef'in akşamüstü gezintilerini yaptığı rıhtımla Máximo Gómez Bulvarı'na ulaşacak. Doktorlar kalp sağlığı için yürümesini salık verdikleri günden beri Şef, Estancia Radhamés'den Máximo Gómez'e yürüyerek yarı yolda Yüce Hanım Doña Julia'nın evinde mola veriyordu. Uranita bu eve bir söylev vermek için bir kez girmişti de az kalsın ağzını açamadan kalakalıyordu. Annesinin evinden çıkınca George Washington Rıhtımı'na iner, bu köşeyi hızlı adımlarla döner, Washington'daki dikilitaşın kopyasının yanına dek giderdi. Dikilitaşın çevresi Şef'e yaklaşabilmek, azarlanmak için bile olsa onunla konuşabilmek için fırsat kollayan, bir işaret, bir el hareketi bekleyen bakanlar, danışmanlar, generaller, yardımcılar, dalkavuklarla çevrilmiş olurdu. Uzak kalmamak, unutulmanın cehenneminde yanmamak için her

1. Dajabón Irmağı olarak bilinir. (Y.N.)

şeye razıydılar. “Kaç kez onların arasında oldun, baba? Kaç kez sana iki laf ederek seni onurlandırdı? Kaç kez seni yanına çağırmadı diye, artık seçkinler arasında olmama, karalanmış olma korkusuyla canın sıkın döndün eve? Anselmo Paulino’nun başına gelenler senin de başına gelir korkusuyla yaşadın hep. Ve başına geldi, baba.”

Urania gülüyor. Karşıdan gelen bermuda şortlu bir çift üzerlerine alıyorlar. “Günaydın.” Ama onlara gülmüyordu, her akşamüstü, lüks hizmetkârlar arasında, sıcak esintiye, denizin sesine, martıların akrobatik uçuşlarına, pırl pırl Karayip yıldızlarına aldırmandan bakışlarını belki ötekileri değil de onu çağırır umuduyla Şef’in ellerine, gözlerinin içine, hareketlerine diken Senatör Agustín Cabral’in koşuşturan hayaline gülüyordu. Tarım Bankası’na geliyor. Bu binadan sonra Dışişleri Bakanlığı’nın bulunduğu Ramfis Malikânesi ve Hotel Hispaniola vardı. Doksan derece çark et Urania.

“César Nicolás Penson Sokağı, Galván köşesi,” diye geçiriyor aklından. Gidecek mi, yoksa evine bir göz atmadan mı dönecek New York’a? İçeri gireceksin, hastabakıcıya hasta adamı soracaksın, yatak odasına ve öğleden sonra uyuklaması için çıkardıkları terasa çıkacaksın. Ateş çiçekleriyle kızıllaşan o terasa... “Merhaba baba, nasılsın? Beni tanımadın mı? Urania’yım. Tabii, nereden tanıyacaksın. Son gördüğünde on dört yaşındaydım, şimdi kırk dokuz yaşındayım. Çok yıl oldu, baba. Adrian’a gittiğim gün sen de benim bugünkü yaşındaydın, değil mi? Evet, kırk sekiz ya da kırk dokuz yaşındaydın. Olgun bir erkek. Şimdi seksen dört yaşını dolduracaksın. Çok yaşlandın, baba.” Eğer hâlâ düşünme yetisini kullanabilecek durumdaysa uzun ömrünün değerlendirmesini yapmak için bol bol zamanı olmuştur. Otuz yedi yıl boyunca bir tek mektubunu yanıtlamayan, bir tek fotoğraf göndermeyen, bir kez olsun doğum gününü, yılbaşını, Noel’ini

kutlamayan, inme indiğinde, halalar, amcalar, yeğenler öleceğini sandıklarında seni görmeye gelmeyen, nasıl olduğunu sormayan hayırsız kızını hiç düşündün mü? Ne hayırsız evlat, baba!

César Nicolás Penson Sokağı, Galván köşesindeki evin girişinde konukları, eskisi gibi Azize Altagracia'nın imgesinin yanında asılı duran, üzerinde "Bu evin Şef'i Trujillo" yazılı, pırıl pırıl bronz levha karşılamayacak artık. Yoksa bağlılığının kanıtı olarak sakladın mı o levhayı? Kimse Şef'e bağlılıklarından kuşku duymasın diye satın alıp evlerinin en görünen köşesine asan, büyü bozulunca da utanç içinde korkaklıklarının tüm ipuçlarını silmek için denize atan binlerce Dominikli gibi sen de denize fırlatmış olabilir misin? Demek levhayı sen de yok ettin, baba.

Hispaniola Sokağı'na geliyor. Ter içinde, kalbi hızlı hızlı atıyor. George Washington Bulvarı'nda iki sıra otomobil, kamyonet, kamyonların arasından karşıya geçmeli. Hepsinin radyoları sonuna kadar açık, gürültü kulak zarını patlatacak gibi geliyor. Zaman zaman bir araçtan bir erkek kafası uzanıyor, bir an için bakışları göğüslerine, bacaklarına, kalçalarına dikilmiş erkeksi bakışlarla kesiyor. Ah o bakışlar! Karşıya geçmek için bir boşluk arıyor; dün, bir önceki gün olduğu gibi bir kez daha Dominik topraklarındayım, diyor içinden. New York'ta artık kimse böyle bakmıyor kadınlara. Ölçüp biçerek, tartarak, göğüslerinde ve baldırlarında ne kadar et, pubisinde kaç tüy var, kalçalarının kıvrımı nasıl hesaplayarak bakmıyor. Hafif bir baş dönmesiyle gözlerini yumuyor. New York'ta artık Latin Amerikalılar, Dominikliler, Kolombiyalılar, Guatemalalılar bile böyle bakmıyorlar. Hayvansı duygularını bastırmayı öğrenmişler, kadınlara erkek köpeklerin diş köpeklere, atların kısıraklara, erkek domuzların diş domuzlara baktıkları gibi bakmamaları gerektiğini anlamışlar.

Bir diktatörün ülkesine, kendi insanına verdiği zarar nasıl tanımlanabilir? 31 kayıp yıl? Binlerce ölü? Binlerce sakat? Binlerce kayıp? Yüzlerce işkence tekniği? Yüzlerce türedi zengin? Yurtdışındaki bankalarda biriken kara paralar? Sansür? Muhbirler? Şantaj? Köpekbalıklarına atılan, vahşice yok edilen muhalifler?

Teke Şenliği, 31 yıl Dominik Cumhuriyeti'nde hüküm süren ve bu süreçte yaklaşık 50.000 insanın ölümünden sorumlu tutulan Diktatör Rafael Trujillo, namı diğer Teke'nin iktidarı süresince yaşananlara, diktatörün has adamlarından birinin kızı Urania Cabral'in ve diktatöre suikast düzenleyen bir grup Dominikli vatansaverin gözünden bakıştır... Söz sözü bağlar ve araya diktatörün anlatımları da girer. Nobel Ödüllü yazar Llosa'nın gerçek kişiler arasına ustaca yerleştirdiği "kurgu kahramanlar" öyküyle öylesine bütünleşmiştir ki gerçek sanılabilir. Çok canlı, gerçekçi ve zengin anlatımıyla *Teke Şenliği*, diktatörlük üzerine yazılmış önemli eserlerden biridir.

#peruedebiyatı #suikast #diktatörlük #işkence #sansür #şantaj #darbe
#tarihlehesaplaşma

 can

canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4421-1

9 789750 744211